

EMLÉKEZÉS

Nekrológ Bakonyi István temetésén

Pesterzsébet (2018. október 1.)

Kedves Pista!

Tisztelt Professzorunk, drága Kollegánk!

Megdöbbenve és értetlenül álltunk a hír előtt szeptember legelején, az új tanévünk legelső napjaiban: nem jössz többé közénk Győrbe, nem sugároz kedves jelenlétet többé örömet, barátságot és örök kíváncsiságot hallgatóknak, kollegáknak, munkatársaknak az Egyetem kampuszán, a tantermekben, az irodákban, a tágas Aulában vagy a folyosókon, ahol soha nem mentél el senki mellett szó nélkül, beszédbeállítás nélkül. Mindig empatikusan és igaz érdeklődéssel kérdezted a kollegáidat: hogy vannak, milyen feladatok és célok határozzák meg szakmai életüket, és milyen élmények, esetleg problémák vezetnek személyes életük menté. A felsőoktatási közösség volt a lét-tered, amelynek szereplőitől az állandóan megújuló-megújítható fiatalságodat sikerült megtartanod. Neked ez a létforma volt a csodaszer, az „elixír”, amelyet Neked megérdemelt adományként a fáradhatatlan társasinterakció-keresés és a tiszteleten alapuló kapcsolatteremtés adott meg.

A magyar felsőoktatást több mint öt évtizeden át szolgáltad: kiemelkedő színvonalú oktató-kutató munkád elismeréseként a Magyar Érdemrend Tisztikereszt polgári tagozat kitüntetésben részesültél. Áldozatos és töretlen pedagógiai elhivatottságod több generációnak mutatott példát és adott példaképet.

Ma már világosan látjuk: az európai kultúrában kiemelkedő helyet kiérdemelt orosz kultúrának és a csodásan gazdag orosz irodalmi és szaknyelvnek a magyarországi prófétája voltál közöttünk: mind a Marx Károly Egyetemen, mind a Corvinuson, mind pedig a Széchenyi István Egyetemen. A tiszta nyelvpedagógia meggyőződésed mind a felsőoktatásban, mind pedig az orosz tanárok különböző szintű szervezeteiben tudtad kamatoztatni.

Azt is látjuk, hogy a Széchenyi István Egyetem negyedszázados történelmének meghatározó kulcsszereplője voltál, az idegen nyelvek és kultúrák tiszteletének töretlen hirdetője és úttörője, a nemzetközi értékeket és nyitott világkapcsolatokat valló közösségek cselekvő tagja. Pályád során különböző vezetői beosztásokban méretted meg: egyetemi környezetben tanszékvezető, intézetvezető, dékánhelyettes, a MAPRJAL és a VAPRJAL szervezeteiben elnökségi tag, kincstárnok, majd főtitkár voltál.

A Magyar Érdemrend Tisztikereszt polgári tagozat kitüntetésed mellett talán a legnagyobb elismerést a Vladimir Vladimirovics Putyin orosz államelnöktől 2006 márciusában Budapesten személyesen átvett Puskin Emlékérem jelentette számodra. Az

orosznak a magyar–orosznak kulturális és oktatási kapcsolatok fejlesztéséért végzett több évtizedes, kiemelkedően eredményes munkáját ismerte el e kitüntetéssel.

Nem tudnám és nem is szándékozom felsorolni azt a sok szép eredményt, amit a töretlen munkásságod során a magyar értelmiség számára elérhetővé tettél. A szűkebb felsőoktatási környezetben, kiváltképp a Széchenyi István Egyetemen, az általad alapított és vezetett Nyelvi Tanszéken sikerült maradandó értékeket teremtened azáltal, hogy kiálltál a hazai és nemzetközi szakmai kapcsolatok bővítésének, valamint a fiatalabb oktatók tudományos fokozatszerzésének szükségességéért.

Az elmúlt évtizedek során számtalan hazai és külföldi egyetemen, kongresszuson és konferencián tartottál orosz, illetve német nyelven előadást nyelvpedagógiai kutatásaidból. Az egyetem falain belül népszerűvé váltak a mesterszakos közgazdász-hallgatók részére indított – az orosz kultúrtörténet jobb megismerést célzó – előadásaid, amelyek az „Orosz mentalitás metamorfózisa” címet viselte.

Személyes köszönetemnek is szeretnék hangot adni. Egyetemünk nemzetköziesítési folyamatában hatatlan energiával vettél részt: megláttad annak visszaéledt és feléledt lehetőségét, hogy a szláv kultúrák és országok irányába megerősítsük a korábbi évtizedekben – felelőtlenül elhanyagolt – kapcsolatainkat. Nekem, mint a nemzetközi együttműködésekért felelős rektorhelyettesnek, majd rektori megbízottnak – időt és energiát nem kímélve – segítettél az újabb „keleti kapcsolatok”, kiváltképp néhány kiváló orosz egyetemmel való együttműködés felkutatásában, létrehozásában,

Nem lehet szó nélkül hagynunk azt a közösségi vállalkozást, amellyel a Széchenyi István Egyetem Professzori Klubját vezetted, mint annak alapító és immáron örökös, tiszteletbeli elnöke. Nincs még e hazában olyan professzori kör és közösség, amelyben egy felsőoktatási intézmény vezető-oktatói önkéntesen és örömmel vesznek részt informális, baráti környezetben rendszerességgel megszervezett találkozókön. Ez a „széchenyis intézmény” több mint két évtizedes múltra tekint vissza, amelynek „lelke és motorja” Te voltál mindig, minden körülmény között.

Munkásságodnak az egyik leginkább érzékelhető, legszebb, legmaradandóbb eredménye az, amit azok az oktató-kollégáid fogalmaztak meg a napokban, akiket még néhány hónappal ezelőtt is elkötelezetten tanítottál az orosz nyelv titkaira és szépségeire:

„Bakonyi István professzor úr – kollégánk és barátunk – az a kiemelkedő pedagógiai érzékkel megáldott ember, aki közel tudta hozni számunkra, tanár-emberek számára is a nyelvtanítás és egyben a nyelvtanulás örömét, a kitartó munkával megszerzett nyelvtudás felmérhetetlen értékét úgy, hogy közben tudatosíthattuk a különböző nyelvtanulási helyzetekben alkalmazandó módszereket is.”

Kedves Pista,

nem tudjuk megköszönni Neked már személyesen azt a sok önzetlen ajándékot, amit Tőled kaptunk. Azt tudjuk a magunk vigasztalására mondani, hogy folytatjuk a Te pedagógiai elkötelezettségedet és kamatoztatni fogjuk a következő generációk számára is a Tőled kapott tudást, a Tőled tanult nyelvkultúrát és a nemzetközileg is nyitott világlátást.

Nagy úrt hagyysz Magad után Győrben, Budapesten, Moszkvában.
Számodra az Örök Békét, Békességet és Nyugodalmat kívánjuk!

Komlósi László Imre